Тяжким хрестом лежать шляхи,
Ясні в ночах, вони сліпі вдень:
Рамено — з заходу на схід,
Рамено — з півночі на південь.

І так розп'ята — віки,-
Вогонь буття не загасила.
Невичерпаний дух який!
Яка непереможна сила!

Гноблять, калічать, труять рід,
Ворожать, напускають чари,-
Здається, знищено вже й слід,
Лиш потурнаки й яничари.

І ось — Стефаник і Куліш,
Ось — Коцюбинський, Леся — квіти
Степів страждальної землі,
Народу самостійні діти!

А то підземно загуде
Вулканом націй ціла раса,
І даром божеським гряде
Нам Прометеїв дух Тараса.